

A Szentlélek bennünk – Ney Bailey

„Ha Jézus itt élne a Földön, és saját szememmel láthatnám, akkor követném őt akárhová.” - hallom időnként.

Ezékiel könyvében viszont Isten azt mondja: „Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljeteek.” (Ezékiel 36,27) Ez a „belétek” szó fontos. „Az én lelkemet adom belétek.” Egy időben nagy szükségem volt erre az emlékeztetőre. Miután elolvastam, napokig ez járt a fejemben: „Az ő Lelke él bennem!” Krisztus az ő Lelke által velem van ma, ugyanolyan valóságosan, mint ahogy együtt volt a tanítványaival. Megdöbbentő ráébredni, hogy az ő Lelke bennünk él, pedig sokszor oda se figyelünk rá.

Hol lakik a Szentlélek?

Az 1Korintus 3,16 azt mondja „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik?” Ennek a megértésében sokat segített nekem egy magyarázat, amit Andrew Murray a *Krisztus Lelke* című könyvében találtam. Eszerint a jeruzsálemi Templomnak három udvara volt, a külső, a belső és a Szentek Szentje.

Murray leírja, hogy a testünk bizonyos értelemben hasonlítható a külső udvarhoz. A belső udvarnak pedig megfelelhet az értelmünk, az akaratunk és az érzéseink. Legbelül pedig ott van a Szentély, ahol Isten Lelke lakik. A templomban is, és a mi lelkünk legmélyén is. Benned is, bennem is ott van ez a Szentély. Az 1Korintus 3,17 szerint „az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.” Segíthet az önértékelésednek, ha tudod, hogy a Szentély, Isten lakhelye benned van.

Na most, hogyan tarthatjuk tisztán a templomunkat? Amikor befogadtuk Krisztust, az ő vére megtisztított minket. De hogyan maradhatunk tiszták? Hit által. Úgy, hogy komolyan vesszük Isten szavát.

Az 1János 1,9-et szoktam a „keresztények szappanjának” hívni. Így szól: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól.”

Mikor legutóbb nagyon koszos volt a kezed, és megmostad, gondoltál közben arra: “Jaj, hová kerül ez a kosz? Úgy aggódom miatta!” Dehogy! Elfogadtad, hogy a kosz eltűnik a lefolyóban. Sose

rágódtál ezen. Nos, pont erre van szükség. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket *minden* gonoszságtól. Nem kell azon rágódni, hogy mi van a múltban elkövetett bűneinkkel.

A Szentlélek mindig Krisztus felé vezet minket. A megbocsátáshoz, a kereszthez, Krisztus véréhez. Sosem a hibáztatáshoz, az elítéléshez. Miért? Mert, ahogy a Róma 8,1 írja „*Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.*”

De mit csinál Isten ellensége, a Sátán? El akarja rabolni tőled azt a békességet, amely Isten szerint már a tiéd. Azt akarja, hogy visszafelé nézegess, és a legszörnyűbb bűneiden járjon az agyad. Eszedbe jutnak, és lefutnak a fejedben, mint egy videó. Egyszerűen oda kell vinni ezeket a bűnöket a kereszthez, és azt mondani „*Istenem, ez is csak azt bizonyítja, hogy szükségem van Megváltóra. Köszönöm, hogy Jézus vére megtisztít minden bűntől.*” A kereszt és Jézus vére perspektívája felől gondolj a bűneidre, akkor megmarad benned Isten békessége. Ne foglalkozz a régi bűneiddel. Bízz meg Isten bocsánatában.

A Szentlélek beszél hozzánk

No, de mi van a jelenlegi bűnökkel, amikre Isten talán éppen most hívja fel a figyelmedet?

Azt vettem észre, hogy Isten leginkább a kapcsolataimon keresztül szól hozzám. Ismertem például valakit, aki évekre megmérgezte az életem. Annyira nehéz volt vele, hogy arra gondoltam, „*Ha ez ott lesz a mennyországban, én nem is akarok odakerülni.*” Vádoltam, hibáztattam, kritizáltam, csak hibát találtam benne, semmi jót. És valójában egész idő alatt magamat próbáltam igazolni.

Aztán egy nap Isten felhívta a figyelmem a Lukács 18,9-re: „*Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta...*” Rájöttem, hogy lenéztem ezt az embert. Jézus példázata így szólt:

„*Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus (akik nagyon bíztak saját vallásos teljesítményükben, és lenézték a többieket), a másik vámszedő (akik gyakran korruptak, erőszakosak, és ezért nagyon népszerűtlenek voltak). A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hála adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.*”

Jézus így magyarázta meg a példázatot: “*Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.*”

Amikor ezt olvastam, azt mondtam: „*Jaj, Istenem, rájöttem, hogy olyan vagyok, mint a farizeus! Nem akarom! Lenézem ezt az embert.*” Beláttam, hogy a saját szívemben kell körülnézmem. És mit találtam? Irigységet, szeretetlenséget, büszkeséget, haragot, ítélkezést, vádaskodást. Aztán elolvastam a Galata 5,16-23-at. „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítétek... A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és*

ezekhez hasonlók... A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.”

Néha ránézünk az első listára és azt mondjuk: „*Oké, ez nem rólam szól.*” Csak éppen, tudod, mit felejtünk el? Nem hasonlítjuk össze magunkat a Szentlélek gyümölcseinek listájával, és nem kérdezzük meg magunktól: *“Mennyi bennem a szeretet? Jószívű vagyok? Hűséges vagyok? Mennyire vagyok szelíd?”* Szívesebben méregetjük magunkat a bűnök, mint a Szentlélek gyümölcsei alapján.

Andrew Murray azt írja: *„Miért látunk sok olyan keresztényt, akik szentek, de szigorúak? Mert nem ismerik a Szentlélek szeretetét. Ezt a szeretetet csak a Lélek tudja létrehozni.”*

Ahogy arra a valakire gondoltam, aki annyi fájdalmat okozott nekem, eszembe jutott Péter 1. levele 3. részének 8-9. verse. *„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak. Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással.”*

Úgy éreztem, hogy ez az ember gonosz volt hozzám, és gyalázott engem. De miután azt mondta *„ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással”,* a vers így folytatódik: *„hanem ellenkezőleg: mondjátok áldást, hiszen arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek.”*

Miután megláttam, mit találok a saját szívemben, és megvallottam, hogy olyan vagyok, mint a farizeus, így imádkoztam: *„Istenem, sajnálom, hogy így gondolkoztam! Kérlek, Uram, mutasd meg, hogyan tudnék áldást jelenteni ennek az embernek a számára.”* Ekkor éppen Angliában voltam, és egy boltban megláttam egy elég drága könyvet, amelyről tudtam, hogy nagyon érdekelné. Amikor visszamentem Amerikába, odaadtam neki. El se tudom mondani, milyen sokat jelentett számára, és azt hiszem, Isten nagyon használta ezt a dolgot az életében.

A Szentlélek mindig hűségesen rámutat, miben nem vagyunk olyanok, mint Krisztus. Velem megtette. Amikor olvassuk a Bibliát, és kérjük a Szentlelket, hogy vezessen neki tetsző módon, ő fogja létre hozni bennünk a Lélek gyümölcseit: a szeretetet, örömet, békességet, türelmet, szívességet, jóságot, hűséget, szelídséget, önmegtartóztatást.

Jézus mondta: *“Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben... Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.”* (János 15,9.11.)